

ჯეორგი იუჯინიძისი

თვითმკვლელი
ქალწულები

ამერიკაში | დრამა

ჯეფრი იუჯინიდისი
თვითმკვლელი ქალწულები

Jeffrey Eugenides
THE VIRGIN SUICIDES

Funded through the Book Translation Program,
U.S. Embassy in Georgia.

დაფინანსებულია საქართველოში აშშ-ის საელჩოს
წიგნების თარგმნის პროგრამის ფარგლებში.

ინგლისურიდან თარგმნა თამარ ლომიძემ

სერიის დიზაინერი ბესიკ დანელია

© 1993 by Jeffrey Eugenides
All rights reserved.

© გამომცემლობა „დიოგენე“, 2015
ყველა უფლება დაცულია.

ISBN 978-9941-11-490-8

[www. diogene. ge](http://www.diogene.ge)

„თვითმკვლელი ქალწულები“ ბერძნული წარმოშობის ამერიკელი მწერლის, ჯეფრი იუჯინიდისის (1960) პირველი რომანია, რომლის მიხედვითაც ცნობილმა ამერიკელმა რეჟისორმა, სოფია კოპოლამ სრულმეტრაჟიანი ფილმი გადაიღო. გასული საუკუნის 70-იან წლებში, მიჩიგანის შტატის ქალაქ გროსპონტში, ლისბონების ოჯახში მომხდარ ტრაგიკულ მოვლენებს ერთმნიშვნელოვანი ახსნა არ აქვს. ერთი შეხედვით, ჩვეულებრივი ამერიკელი მოზარდების – ლისბონების გოგონების თითოეული ნაბიჯი თავზარდამცემად ლოგიკურიცაა და, ამავე დროს, ალოგიკურიც. სიცოცხლისა და სიყვარულის წყურვილი, სქესობრივი ლტოლვა, თავისუფლებისკენ სწრაფვა საბედისწეროდ სახეცვლილი წარმოგვიდგება ჯეფრი იუჯინიდისის ამ წიგნში.

კუძღვნი გასსა და ვანდას

თვითმკვლელი ქალწულები

ერთი

მ დილას, როდესაც ლისბონთა ოჯახის უკანასკნელმა ქალიშვილმა მოიკლა თავი – ამჯერად ეს მერი იყო, რომელმაც, ისევე, როგორც ტერეზამ, საძილე აბები დალია – სახლში სასწრაფო დახმარების ორი თანამშრომელი მოვიდა. მათ უკვე ზუსტად იცოდნენ, სად ინახებოდა დანები, სად იდგა გაზქურა და სარდაფის რომელ კოჭზე შეიძლებოდა მარყუჟიანი თოკის დაკიდება. თანამშრომლები სასწრაფო დახმარების მანქანიდან გამოვიდნენ. ჩვენი აზრით, ძალზე ნელა ირჯებოდნენ. ერთ-ერთმა მათგანმა – ლიპიანმა – ძლივს ამოიხვნეშა: „ბიჭებო, ტელეფურნალისტები კი არ ვართ. უფრო სწრაფად ვერ ვივლით“. მძიმე სასუნთქ აპარატს და კარდიოგრამის აპარატს მოათრევდა. უშნოდ გაბარდულ ბუჩქებს ჩაუარა და გაუთიბავი გაზონი გადათელა, რომელიც სულ ცამეტი თვის წინ, როდესაც ეს შემზარავი ამბები დაიწყო, შესანიშნავად იყო მოვლილი.

პირველი გახლდათ უმცროსი და, ცამეტიოდე წლის სესილია, რომელიც, სტოიკოსების მსგავსად, აბაზანაში ჩანვა და მაჯებზე ვენები გადაიჭრა. სასწრაფო დახმარების შეძ-

რწუნებული თანამშრომლები მონუსხულებივით გახევდნენ, როდესაც დაინახეს, როდენ მშვიდად იწვა მღვრიე ვარდისფერ წყალში ეს გოგონა. თვალები შეშლილივით ჩაჰყვითლებოდა, ხოლო ბავშვურ სხეულს ზრდასრული ქალის სურნელი ჰქონდა. სააბაზანოში მაშინვე კივილით შემოვარდა მისის ლისბონი და თანამშრომლები გონს მოვიდნენ. შემზარავი სურათი იხილეს: საფენზე დაღვრილი სისხლი, მისტერ ლისბონის სამართებელი უნიტაზში და შემღვრეული წყალი. თბილი წყალი სისხლდენას აძლიერებდა, ამიტომ სესილია აბაზანიდან ამოიყვანეს და ხელები ჩალიჩებით გადაუკრეს. გოგონას სველი თმა ზურგზე ეფინა, ხელ-ფეხი უკვე გალურჯებოდა. როდესაც ხელები გაუხსნეს, დაინახეს ღვთისმშობლის ხატი, რომელიც სესილიას აკოკრილ მკერდში ჰქონდა ჩახუტებული.

ეს მოხდა ივნისში, ქინქლების სეზონში, როდესაც ჩვენს ქალაქს ფარავს საბურველი ამ წვრილი მწერებისა, მხოლოდ ერთ დღეს რომ ცოცხლობენ. მათი გუნდები დაბინძურებული ტბის წყალმცენარეებს სწყდება, ქალაქისკენ მოიწევენ და ფანჯრის მინებს ეკვრის; ცოცხალ ხალიჩასავით ეფინება ავტომანქანებს, ქუჩის ფარნებს, მუნიციპალური ნავმისადგომის ფიცრებს და გირლანდებად ეკიდება იალქნიანი იახტების ფერადოვან ტაკელაჟს, რომელიც ნავგისფერი ხდება. ლისბონთა მეზობლად მცხოვრებმა მისის შირმა შეგვატყობინა, რომ სესილია თვითმკვლელობის მცდელობამდე ერთი დღით ადრე ნახა. გოგონა გზისპირას იდგა. როგორც ყოველთვის, ძველმოდური, კალთამოჭრილი საქორწინო კაბა ეცვა და დაჟინებით აკვირდებოდა იქვე მდგარ „ტენდერბერგის“ მარკის ავტომანქანას, რომელიც ქინქლებით იყო დაფარული. „იქნებ ცოცხი მოგეტანა, ჩემო კარგო“, – ურჩია მისის შირმა. მაგრამ

სესილია ადგილიდან არ დაძრულა. ნათელმხილველს წააგავდა. „დახოცილები არიან, – განაცხადა გოგონამ, – მხოლოდ ოცდაოთხი საათი ცოცხლობენ. კვერცხებიდან იჩეკებიან, კვერცხებს დებენ და იხოცებიან. ჭამასაც კი ვერ ასწრებენ“. მან მინაზე აფუთფუთებული ქინქლების აქაფებულ ფენაში თითი ჩაყო და გამოიყვანა თავისი ინიციალები: ს. ლ.

შევეცადეთ, ფოტოსურათები ქრონოლოგიური თანმიმდევრობით დაგველაგებინა, თუმცა ამდენი წლის შემდეგ ეს ადვილი როდი გახლდათ. ზოგიერთი მათგანი საკმაოდ შელახული, მაგრამ მაინც საინტერესო იყო. ექსპონატი №1 – ლისბონთა სახლის ფოტოსურათი – სესილიას თვითმკვლელობის მცდელობამდე ცოტა ხნით ადრე გადაიღო უძრავი ქონებით მოვაჭრე აგენტმა – მის კარმინა დ'ანჯელომ, რომელიც მისტერ ლისბონმა დაიქირავა თავისი სახლის (სადაც დიდი ხანია, ვეღარ ეტეოდა მისი მრავალრიცხოვანი ოჯახი) გასაყიდად. ფოტოსურათზე მოჩანდა შიფერის სახურავი, რომელსაც არც ერთი ფილა არ აკლდა. პარმალს არ ჩრდილავდა ბუჩქები, ხოლო მინები ჯერ კიდევ მთელი იყო. მყუდრო ქალაქგარეთა სახლი. მეორე სართულის ფანჯარაში ჩანდა რალაც ბუნდოვანი ლაქა, რომელშიც მისის ლისბონმა თავისი ქალიშვილი, მერი ამოიცნო. „ძალზე თხელი თმა მაქვსო, ამბობდა, და ამიტომ ხშირად იჩეჩავდა!“ – განაცხადა მისის ლისბონმა წლების შემდეგ, როდესაც იხსენებდა, როგორ გამოიყურებოდა მისი ქალიშვილი ხანმოკლე ამქვეყნიური ცხოვრების განმავლობაში. ფოტოსურათზე მერი ფენით იშრობს თმას. თავზე თითქოს ცეცხლი უკიდია, მაგრამ ეს განათების ბრალია. 13 ივნისი იყო. ჰაერის ტემპერატურა ოცდაათ გრადუსს აღწევდა. უღრუბლო ცაზე მზე კამკაშებდა.

როდესაც სასწრაფო დახმარების თანამშრომლები დარწმუნდნენ, რომ სისხლი კი აღარ მოედინებოდა, არამედ ოდნავ მოწვეთავდა, სესილია საკაცეზე დაანვინეს და იქვე მდგარი სასწრაფო დახმარების მანქანისკენ წაიყვანეს. ტახტრევანში წამოწოლილ პატარა კლეოპატრას წააგავდა. სახლიდან პირველად ის ხალისიანი თანამშრომელი გამოვიდა (ლისბონთა სახლში განვითარებული ტრაგიკული მოვლენების დროს არაერთხელ ვიხილეთ და შემდგომში „შერიფად“ მოვინათლეთ), რომელსაც უაიტ ერპის მსგავსი მოგრძო უღვაში ჰქონდა, მას კი ღიპიანი მოჰყვა – საკაცის სახელური ეჭირა, მოხდენილად მოაბიჯებდა გაზონზე და ისე ჩაშტერებოდა თავის „პოლიციურ“ ფეხსაცმელებს, თითქოს მათზე ძაღლის განავალს მოჰკრა თვალი. მოგვიანებით, როდესაც სამედიცინო ხელსაწყოებს გავეცანი, მივხვდით, რომ სისხლის წნევის ინდიკატორს უყურებდა. სასწრაფო დახმარების ოფლით დაცვარული თანამშრომლები ბორძიკით მიუახლოვდნენ მოციმციმე ფურგონს. ღიპიანი კრიკეტის სათამაშო მოედნის კარს წამოედო და გაბრაზებით ჩასცხო წიხლი. კარი მოტყდა, მიწა მარაოსავით მიმოაბნია და ბილიკზე დაენარცხა. სწორედ იმ წამს მისის ლისბონი, რომელიც სესილიას ფლანელის ღამის პერანგს მოაფრიალებდა, პარმალზე ისეთი შემზარავი ყვირილით გამოვარდა, რომ დროის დინებაც კი შეწყდა. ირგვლივ ყველაფერი მყისიერად დაემგვანა გადანათებულ ფოტოსურათს – ოთხივე ფიგურა ერთ ადგილას გაშემდა უფერულ ხეებქვეშ, თითქოს აღმოდებულ ბალახზე: ორი მონა, რომელთაც მსხვერპლი მიჰყავდათ საკურთხევლისკენ (საკაცე ფურგონის ღია კარში შედეს), ქურუმი ქალი, რომელსაც ჩირაღდანი ეკავა ხელში (ფლანელის პერანგს მოაფრიალებდა) და ცოცხალმკვდარი ქალწული, რომელიც ცდილობდა, იდაყ-

ვებზე წამოწეულიყო და გაცრეცილ ტუჩებზე ანგელოზის ღიმილი ეფინა.

მისის ლისბონი სასწრაფო დახმარების ფურგონში ავიდა, ხოლო მისტერ ლისბონი მათ ფრთხილად გაჰყვა თავისი ავტომანქანით. ლისბონთა ორი ქალიშვილი შინ არ იმყოფებოდა: ტერეზა სასკოლო სამეცნიერო საზოგადოების შეკრებაზე იყო პიტსბურგში, ბონი კი სამუსიკო სკოლის საზაფხულო ბანაკში ცდილობდა, ფლეიტაზე დაკვრა შეესწავლა, მას შემდეგ, რაც ვერ იგუა პიანინო (ძალზე პატარა ხელები ჰქონდა), ვიოლინო (ნიკაპი ასტკივდა), გიტარა (თითები დაუსისხლიანდა) და საყვირი (ზედა ტუჩი შეუშუპდა). სასწრაფო დახმარების მანქანის სირენის ხმის გაგონებისთანავე მერი და ლუქსი ვოკალის გაკვეთილიდან გამოიქცნენ, ქუჩის გადაღმა რომ უტარებდა მისტერ ჯესაპი. ხალხით გაჭედულ სააბაზანოში შეცვივდნენ და ისევე დაეცათ თავზარი, როგორც მათ მშობლებს, როდესაც სესილიას წარმართული სიშიშველე და დასისხლიანებული ხელები იხილეს. გოგონები გარეთ გამოვიდნენ და ერთმანეთს გადაეხვივნენ წამოზრდილი ბალახით დაფარულ იმ პანანინა ადგილზე, რომელიც რატომღაც ხელუხლებლად დატოვა ბურმა – ჩაფსკენილმა ყმანვილმა, შაბათობით გაზონებს რომ კრეჭდა. ქუჩის მოპირდაპირე მხარეს კეთილმოწყობის სამსახურის მუშაკები, რომლებიც სატვირთო მანქანით მოვიდნენ, ცდილობდნენ, გახმობის პირას მყოფი თელები გადაერჩინათ. სასწრაფო დახმარების მანქანა დაიძრა, ხოლო ბოტანიკოსმა და მისმა თანაშემწეებმა, რომლებიც ტუმბოებით ინსექტიციდს ქაჩავდნენ, თავიანთ საქმიანობას თავი დაანებეს და ფურგონს თვალი გააყოლეს. როგორც კი მანქანა თვალს მიეფარა, მათ ხის შენამვლა განაგრძეს. დიდებული თელა, ძლივს რომ მოჩანს №1 ექსპონატის უკანა პლანზე, ველარ უმკლავ-

დებოდა სოკოს, რომლის სპორებიც ჰოლანდიურმა ხოჭოებმა გაავრცელეს. ბოლოს ხე მოჭრეს.

ასანრაფო დახმარების თანამშრომლებმა სესილია მიიყვანეს კერჩევალისა და მომის ქუჩების კუთხეში, საავადმყოფო „ბონ სეკურში“. რენიმიაციის განყოფილებაში სესილია საოცრად გულგრილად აკვირდებოდა ექიმების მცდელობებს. ჩაყვითლებული თვალები არც კი დაუხამხამებია, წარბიც არ შეუხრია, როდესაც მკლავში ნემსი ჩაარჭვეს. ექიმმა არონსონმა გოგონას გადასერილ მაჯებზე ნაკერები დაადო და სისხლის გადასხმიდან ხუთი წუთის შემდეგ განაცხადა, მის სიცოცხლეს საფრთხე აღარ ემუქრებაო. შემდეგ სესილიას ლოყაზე ხელი მოუთათუნა და ჰკითხა: „აქ როგორ მოხვდი, ჩემო კარგო? ჯერ ძალიან პატარა ხარ იმისთვის, რომ იცოდე, რა საშინელია ცხოვრება“.

და სწორედ მაშინ გააცნო სესილიამ მას თავისი (ან უკვე უსარგებლო) გამოსამშვიდობებელი წერილის ზეპირი ვერსია.

– ექიმო, ცხადია, რომ ცამეტის წლის გოგონა არასდროს ყოფილხართ, – თქვა მან.

რა ასაკისა იყვნენ ლისბონთა გოგონები? სესილია – ცამეტი წლისა, ლუქსი – თოთხმეტისა, ბონი – თხუთმეტისა, მერი – თექვსმეტისა და ტერეზა – ჩვიდმეტისა. საშუალო ტანისანი იყვნენ. მრგვალი თეძოები ჯინსის შარვლებში ჰქონდათ გამოკვართული. ფაფუკი ლოყები უხამსი სიშიშვლის შთაბეჭდილებას ტოვებდა, თითქოს მხოლოდ და მხოლოდ პირბადით დაფარული სახეების ყურებას ვიყავით ჩვეული. ყველას უკვირდა, როგორც გაუჩნდათ მისტერ და მისის ლისბონებს ასეთი ლამაზი ქალიშვილები. მისტერ ლისბონი საშუალო სკოლაში მათემატიკას ასწავლიდა. ისეთი კაფანდარა იყო, რომ

მოზარდს წააგავდა და თვითონაც უკვირდა, ჭაღარა რომ შეეპარა. მაღალი ხმით ლაპარაკობდა. ჯო ლარსონი ჰყვებოდა, რომ როდესაც თვითმკვლევლობის მცდელობაში ეჭვიმიტანილი ლუქსი საავადმყოფოში წაიყვანეს, მისტერ ლისბონი ატირდა. არ გაგვძნელებია მისი ქალური ქვითინის წარმოდგენა.

მისის ლისბონთან ყოველი შეხვედრისას ამაოდ ვცდილობდით, მის სახეზე იმ სილამაზის ნაშთი აღმოგვეჩინა, რომლითაც, ალბათ, ოდესღაც გამოირჩეოდა. საგონებელში გვაგდებდა ეს გათქვირებული მკლავები, უმონყალოდ გაკრეჭილი ფოლადისფერი თმა და ტლანქი სათვალე, რომელიც მხოლოდ ბიბლიოთეკარს თუ მოუხდებოდა. მისის ლისბონის ნახვას იშვიათად ვახერხებდით, უფრო – დილაობით, როდესაც თავიდან ფეხებამდე გამოკობნიანებული (მზის ამოსვლამდე!) ზღურბლთან მიდიოდა, რათა რძით სავსე, შეთრთვილული მუყაოს კონტეინერები აეღო. მას ვხედავდით, აგრეთვე, კვირადღეობით, როდესაც ლისბონთა ოჯახი ავტომანქანით მიეშურებოდა წმინდა პავლეს ეკლესიაში, ტბასთან. ამ დროს მისის ლისბონი დედოფალივით გოროზი იყო, თავისი საუკეთესო ხელჩანთა ეკავა, გაფაციცებით ათვალეირებდა ქალიშვილების სახეებს და ავტომანქანაში ჩაჯდომის უფლებას მხოლოდ იმ შემთხვევაში აძლევდა, თუ მათზე კოსმეტიკის კვალს ვერ აღმოაჩენდა. ჩვეულებრივ, ლუქსს სახლში აბრუნებდა ხოლმე, რათა მას უფრო ნაკლებად გულამოჭრილი სამოსი ჩაეცვა. ეკლესიაში თითქმის არც ერთი არ დავდიოდით, ასე რომ, საკმარისი დრო გვქონდა ლისბონების ოჯახის სათვალთვალოდ: ძველი ფოტოსურათივით გაცრეცილი უფროსი თაობა და შინ შეკერილ, მაქმანებითა და არშიებით მორთულ კაბებში გამოწყობილი ხუთი მზეთუნახავი ქალიშვილი, მომნიფებული სხეულებით.

ამ სახლში მხოლოდ ერთი ყმანვილი შეუშვეს. პიტერ სისენი მისტერ ლისბონს სასკოლო კაბინეტში მზის სისტემის მბრუნავი მოდელის დამონტაჟებაში დაეხმარა და საპასუხოდ მათემატიკოსმა ნორჩი თანაშემწე სადილად დაპატიჟა. პიტერმა გვიამბო, რომ მაგიდის ქვეშ გოგონები ყოველი მხრიდან განუწყვეტლივ ურტყამდნენ ფეხებს (ამიტომ ვერ მიხვდა, რომელი მათგანი ექცეოდა ასე), მოციმციმე თვალებს არ აცილებდნენ და მიჯრილ კბილებს აელვარებდნენ – ლისბონთა გოგონების ერთადერთი ნაკლი, ალბათ, ეს კბილები გახლდათ. მხოლოდ ბონი არ უყურებდა აღმაცერი მზერით პიტერ სისენს და მალულად ფეხს არ ურტყამდა. თხუთმეტი წლის ღვთისმოსავი გოგონა თავაზიანად პასუხობდა კითხვებზე და ნელ-ნელა აცარიელებდა თავის თეფშს. სადილის შემდეგ პიტერ სისენმა საპირფარეშოში გასვლის უფლება ითხოვა და, რადგანაც ქვედა სართულზე ტერეზა და მერი ჩურჩულებდნენ და ხითხითებდნენ, იძულებული გახდა, გოგონების საპირფარეშოში ასულიყო ზედა სართულზე. როდესაც ჩვენთან დაბრუნდა, ალგვინერა დაჭმუჭნილი საცვლებით მოფენილი საძინებლები, გოგონების ვნებიანი ხვევნისგან გაცვეთილი რბილი სათამაშოები, ჯვარცმაზე შემოხვეული ბიუსტჰალტერი, ფაფუკი საწოლების თავზე დაკიდული გამჭვირვალე ფარდები, ამდენი მომნიჭებული გოგონას სურნელით გაჟღენთილი ჰაერი. საპირფარეშოში პიტერმა წყალი ჩაუშვა, რათა ხმაური გადაეფარა და ძებნა დაიწყო. მან საკმაოდ სწრაფად აღმოაჩინა მერი ლისბონის კოსმეტიკის ფარული სამალავი – ნიჟარის თავზე დაკიდული წინდა: ნითელი ტურსაცხის ტუბები, ფერ-უმარილი, სადეპილაციო ცვილი (რამაც მიგვახვედრა, რომ მერის ზედა ტუჩზე ღინღლი ჰქონდა, თუმცა ის არასოდეს გვინახავს). ორი კვირის შემდეგ პირსზე შევხვდით

მერის, რომლის მუქი წითელი ტუჩებიც ზუსტად იმ ფერისა იყო, პიტერმა რომ გვითხრა და მივხვდით, ვისი საგანძურიც აღმოაჩინა ჩვენმა მეგობარმა.

პიტერმა ჩამოთვალა დეზოდორანტები, სუნამოები და გაუხეშებელი კანის უჯრედების მოსაცილებელი კოსმეტიკური ტამპონები. გაგვიკვირდა, როდესაც შევიტყვეთ, რომ სააბაზანოში საშხაპე კაბინა არ იყო; გვეგონა, რომ გოგონები ისევე მიჩვეულნი იყვნენ ყოველ საღამოს ბანაობას, როგორც – კბილების გახეხვას. თუმცა იმედგაცრუება მყისვე დაგვაწინყდა: სტივენს რალაც ისეთი აღმოეჩინა, რასაც ყველაზე მგზნებარე ოცნებებშიც კი ვერ წარმოვიდგენდით. ნაგვის ვედროში ეგდო მოჭმუჭნილი „ტამპექსი“, რომელსაც წითელი ლაქები აჩნდა – ის-ის იყო, ერთ-ერთ გოგონას ამოეღო და გადაეგდო. სისენმა გვითხრა, რომ მისი ნამოლება და ჩვენთვის ჩვენება უნდოდა; რომ ეს საზიზღრობა კი არ იყო, არამედ – შესანიშნავი რამ. თანამედროვე ხელოვნების ნიმუშს ჰგავდაო, აღიარა. შემდეგ კი დასძინა, რომ კედლის კარადაში კიდევ თორმეტი „ტამპექსი“ ენყო. მაგრამ ამ დროს, თურმე საპირფარეოს კარზე ლუქსმა დააკაკუნა და ჰკითხა, ცოცხალი ხომ ხარო? პიტერმა სასწრაფოდ გააღო კარი. თმა, სადილობისას ბერეტი რომ უფარავდა, ახლა ქალიშვილს მხრებზე ეფინა. ლუქსი სააბაზანოში არ შესულა, თვალებში ჩააშტერდა პიტერს, შემდეგ ირონიულად ჩაიცინა და უთხრა: „მორჩი? აქ საქმე მაქვს“. კარადისკენ გაეშურა, იქვე დადგა და ხელები ზურგს უკან შემოინყო. „მარტო უნდა დავრჩე. გახვალ?“ – ჰკითხა ბიჭს. სახელეწილი პიტერ სისენი კიბეზე დაემვა, მადლობა გადაუხადა მისტერ და მისის ლისბონებს შესანიშნავი სადილისთვის და სასწრაფოდ გამოეშურა ჩვენკენ, რათა ეუნყებინა: ლუქს ლისბონს სწორედ ახლა, ამნუთას – როდე-

საც ცაში ქინქლები ირეოდნენ, ქუჩებში კი ლამპიონები ინთებოდა – ფეხებს შორის სისხლი სდიოდა.

როდესაც პოლ ბალდინომ პიტერ სისენის ნაამბობი მოისმინა, დაიფიცა, ლისბონთა სახლში შევალწევ და კიდევ უფრო წარმოუდგენელ ამბებს შევესწრებიო. „ვენახავ, როგორ ბანაობენ ეს გოგოები“, – დაგვიპირდა ის. თოთხმეტი წლის პოლ ბალდინო განგსტერივით მამაცი იყო და მკაცრი იერი ჰქონდა, რითაც მამამისს – სემი ბალდინოს (მეტსახელად „ზვიგენს“) და იმ მამაკაცებს ჰგავდა, რომლებიც ხშირად სტუმრობდნენ მის ოჯახს. მათი ვეება სახლის სადარბაზო შესასვლელის ორივე მხარეს ქვის ლომები იწვნენ. პოლს იმ ქალაქელი მტაცებლებივით დინჯი მიხვრა-მოხვრა ჰქონდა, ოდეკოლონის სუნი რომ ასდით და მოვლილი ფრჩხილები აქვთ. ჩვენ პოლსაც ვუფრთხოდით და მის გონებაჩლუნგ ბიძაშვილებსაც – რიკო მანოლოს და ვინს ფუზილის. გაზეთებში ხშირად აქვეყნებდნენ მათი სახლის ფოტოსურათებს, ჯავშნიანი შავი ლიმუზინები კი წრიულად მოძრაობდნენ იტალიიდან ჩამოტანილი დაფნის ხეებით დარდილულ ბილიკებზე. პოლს თვალეპქვეშ მუქი ჩრდილები ეფინა, მსხვილი ბარძაყები ჰქონდა, ხოლო გაპრიანებულ ფეხსაცმელს ბეისბოლის თამაშის დროსაც კი არ იხდიდა. ის ადრეც ახერხებდა აკრძალულ ადგილებში შეღწევას. მართალია, მის მიერ მოპოვებული ცნობები ყოველთვის არ იყო სარწმუნო, მაგრამ მაინც აღგვაფრთოვანებდა დაზვერვისას გამოჩენილი მისი სიმამაცე. მეექვსე კლასში, როდესაც კინოდარბაზში მხოლოდ გოგონები შეიყვანეს საგანგებო ფილმის სანახავად, სწორედ პოლ ბალდინომ შეაღწია იქ და ძველ საარჩევნო კაბინაში დაიმალა, რათა მოგვიანებით ჩვენთვის მოეთხრო ფილმის შინაარსი. მას სათამაშო მოედანზე ველო-